СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК LIV. Ч. 70. НЮ ЙОРК і ДЖЕРЗІ СИТІ, середа, 10-го квітня 1946. No. 70 NEW YORK and JERSEY CITY, Wednesday, April 10, 1946. VOL. LIV.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ ПЯТЬ ЦЕНТІВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. 4-0807 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA FIVE CENTS ELSEWHERE

АЙЗЕНГАВЕР ПЕРЕДБАЧУЄ НЕБЕСПЕКУ ДЛЯ МИРУ, КОЛИБ ПОКІНЧЕНО З ПОБОРОМ РЕКРУТА

Ген. Двайт Д. Айзенгавер був останнім свідком адміністрації перед Військовою Комісією сенату, хоч це відносилося і до такоїж комісії палати репрезентантів, у справі продовження закону про примусовий побір рекрута. У своїх зізнаннях він висловив погляд, що покінчення побору рекрута булоб те саме, що виставляти край на небеспеку і загрожувати мирови цілого світу. Деякі конґресмени є цього погляду, що треба хвилево знести закон про примусовий побір рекрута, а тимчасом дати спромогу випробувати систему добровільного зголошування до військової служби. Щойно, як би така система показалася безуспішною, то в грудні требаб відновити закон про примусовий побір. Айзенгавзер сказав, що різні військові знавці передумували добровольчу систему під теперішню пору і прийшли до висновку, що нема певности, чи та система буде доцільна. Тому Айзенгавер у повній щирости радить, не виставляти краю й світу на ризико і продовжити закон про побір

МАНЕВРИ ФЛЬОТИ НА АТЛЯНТІЙСЬКІМ ОКЕАНІ.

Перші маневри на великі розміри після Дня Перемоги над Японією зарядила команда военної фльоти в західній смузі Атлянтійського океану і на Карібськім морю. Маневри розпічнуться вже 19 квітня і потривають кілька тижнів. Вони закінчаться маніфестаційним вїздом фльоти до нюйорського порту в дні 27 травня. Головна роля в маневрах припаде новій Осмій фльоті під командою адмірала Марка А. Мичера. Фльота обіймає 29 военних кораблів, а між ними й могутній Мизурі, який находиться тепер на турецьких водах. — Окремо заповідають, що президент Труман відвідає Филипини й остров Бікіні, де плянують пробу з атомовою бомбою. Ці відвідини заповіджені на початок липня 1946.

ОБГОВОРЮЮТЬ ЗМЕНШЕННЯ ВЖИТКУ МУКИ.

У звязку з акцією ратування голодних в Европі департамент рільництва запросив на наради 50 провідних підприємців млинів і пекарень, щоб нарадитися, як збільшити експорт пшениці до заграничних країв. З пляну виходить, що кількість хліба для вжитку в Америці не булаб дуже обмежена, зате вживання муки на інші цілі треба зменшити на 25 відсотків. Появляються голоси, що треба пайкування.

РАДА ПЛАТНІ ВПЕРШЕ ВІДМОВИЛАСЯ ПРИЗНАТИ ПІДВИШКУ.

Зогляду на ціни харчів уряд вперше відмовився признати підвишку платні робітникам. Це сталося в Дітройті, коли застрайкували молочарі. Вони погодилися приступити до праці ще 2 березня, коли їм признали підвишку на 18 центів. Вашинґтонська Рада Стабілізації й Платні відмовилася признати підвишку на 18 центів, а признала лише на 10 центів, подаючи вияснення, що кошта життеві не піднеслися так високо, щоб треба давати підвишку 18 центів. Та це вияснення є лише декляративне, бо підприємці дальше виплачують молочарям умовлену підвишку.

ВІДКЛАДАЮТЬ З ПРАЦІ РОБІТНИКІВ, БО НЕМА ВУГІЛЛЯ ДЛЯ ПРОДУКЦІЇ.

У Питсбурґу компанія Карнеґі-Ілиной Стіл Корпорейшен дала відпустку для 23,000 робітників тому, що фабрики застановили працю внаслідок недостачі вугілля. Вугілля не стає внаслідок страйку в копальнях. Коли до 20 квітня копальні мягкого вугілля не почнуть праці, сталівні плянують дальші відпустки для робітників.

УРЯД ДАЛЬШЕ ВИРОБЛЯЄ АТОМОВУ СИЛУ.

Америка дальше видає найменше пів біліона долярів річно на виріб атомової сили й атомових бомб, як це звідомляє кореспондент нюйорського Таймсу з достовірного джерела. Крім цього уряд має ще в запасі два біліони долярів на таку роботу. Кореспондент впевняє, що у виробі атомових бомб нема ніякого стриму від часу скинення першої бомби на Ґірошіму в Японії.. Шо більше, заводи для виробу атомової сили ще побільшено, бо її мають вже вживати для промислових та для медичних цілей.

ЗБІДНІВ, ЖИВЕ НА ЗАЛІЗНИЧІЙ СТАЦІЇ.

Джан Освалд Филипс, якому вже пішло на 66 рік життя, переспав на залізничій Пенсилвенійській стації в Ню Йорку 32 ночей, бо не мав де подітися. Він мав колись становище інжиніра в фабриці цукру з платнею $10,000 річно.

Департамент стейту погоджується на повну співпрацю з Арґентиною

Злучені Держави відкинули на бік палицю, якою погрожували через свого амбасадора Брадена републиці Арґентині за її звязки з колишніми державами Осі. Секретар Джеймс Ф. Бирнс оприлюднив заяву, що Злучені Держави разом з Арґентиною підпишуть Міжамериканський договір про оборону, коли Арґентина не лише словами, але й ділами викаже, що вона відпекується звязків з державами Осі. Знавці висловлюють думку, що департамент стейту вже наперед порозумівся з арґентинським урядом, які це діла мають бути.

При цій нагоді оприлюднено вибори на президента в Арґентині. Показується, що полк. Перон дістав 1,474,447 голосів населення, а це дає йому 304 голосів у виборчій колеґії, його противник д-р Хозе Тамборіні, дістав 1,207,359 голосів населення, а 72 електорів в колеґії. Вибори переведено спокійно й законно й тому вислід голосування є рішальний.

АМЕРИКА БУДЕ ПОБОРЮВАТИ УСУНЕННЯ СПРАВИ ІРАНУ З О. О. Д.

Секретар стейту Джеймс Ф. Бирнс після наради з президентом Труманом рішив завзято поборювати змагання Советів, щоб справу Ірану усунути з денного порядку нарад Ради Забеспеки Організації Обеднаних Держав. Америка буде домагатися, щоб іранська справа осталася надальше „вітвореною", доки советські війська не виберуться з Ірану. Тимчасові обчислення голосів у Раді Забеспеки, заки ще зійдуться делеґати на урядове засідання, вказує, що Америка буде мати за собою вимагану більшість голосів для переведення цього домагання.

30 ВІДСОТКІВ УСІЄЇ ДОПОМОГИ ЙДЕ В РУКИ ТІТА.

Обчислення над експортом із Злучених Держав в заграничні краї виказують, що УНРРА сама вивозить 16 відсотків. Це виказує цензус за останній місяць. Головним експортом УНРРА є харчі. Найбільше матеріялів для прохарчування населення дістала від УНРРА Югославія, бо аж 30 відсотків усього експорту в січні. Це творить вартість $36,000,000. Італія дістала харчів вартости $4,000,000, Білорусь і Україна дістали в січні харчів вартости $18,000,000 а в грудні попереднього року вартости $13,000,000.

Що зробити з скитальцями в Европі, це одна з найтяжчих проблемів в О. О. Д.

Уже перший день нарад Спеціяльного Комітету Обеднаних Держав Для Справ Скитальців і Дисплясованих Осіб, виявив наглядно, що ця проблема є надзвичайно складна і тяжка до розвязання. Головою цього Комітету обрано Гекотора МекНіла, британійського парляментарного підсекретаря для справ заграничних. Цей Комітет повстав з ініціятиви Економічної й Соціяльної Ради Обеднаних Держав. Йому прийдеться, як заповідають, вирішувати в першу чергу долю еспанських републиканців, яких є дуже багато в Франції. Ту справу піднесе в Комітеті французький делеґат. Далі будуть обговорювати долю скитальців з балтійських держав, себто з Латвії, Естонії й Литви, а далі з Польщі. Злучені Держави заступає Джордж Варен, що є дорадником у департаменті стейту щодо скитальчих справ. Виринуло питання, що зробити з польським військом, що не вертає до Польщі. Американське становище є таке, що тих вояків буде можна вважати за скитальців доперва тоді, як вони зістануть здемобілізовані й не захочуть як такі вертати до Польщі. У цій справі британійський міністер заграничних справ Бевин заявив недавно, що як таких вояків, що не схочуть вертати, не буде багато, то ними займеться Британія. На нарадах була повна гармонія між делеґатами з Британії та Злучених Держав. Та заповідають, що непорозуміння вирине доперва тоді, як забере слово советський представник. Совети, як кажеться, є тепер найбільше проти цього, що в скитальчих таборах має ширитися проти-советська пропаґанда, особливо серед балтійців. Американське становище має бути таке, що якщо якась частина скитальців не захоче ніяк вертати, то вона повинна бути залишена в Німеччині й там шукати собі пристановища. Совети проти цього, бо боїться, що це скріпилоб в Німеччині проти-советські впливи.

ЛАСКІ ПРОТИ СОЮЗУ ПАРТІЇ ПРАЦІ З КОМУНІСТАМИ.

Проф. Ґаролд Л. Ласкі, відомий з своїх про-советських виступів, видав брошуру, в якій виказує, що комуністи в Британії змагають до диктатури та одно-партійної системи правління. Робітництво, каже проф. Ласкі, булоб „дурним", якби воно залишило свою фільософію і свої свободи і пішло у спілку з комуністами. Ласкі є головою краєвої екзекутиви Партії Праці, що є тепер в Анґлії при владі.

ТАКИ ВИПЕРЕДИЛИ СОВЄТИ З ПШЕНИЦЕЮ.

Даремне ждав в Марсилії советський амбасадор, Александер Богомолов, кілька днів на параду, яку мали влаштувати зприводу прибуття советського корабля з 5,000 тонами пшениці для Франції. Комуністична преса розтрублювала ту пшеницю кілька тижнів, як велику допомогу Франції, ніби одиноку. Та скорше прибув американський корабель з 8,000 тонами пшениці й попсув комуністам пляни з великою парадою. Очевидно, що це не перший корабель з Америки, що привіз по війні пшеницю до Франції. Першим був тільки советський корабель, коли іде про пшеницю з Совєтів.

УКРАЇНСЬКІ СКИТАЛЬЦІ В АФРИЦІ.—Нова українсько-православна Христо-Рождественська церква в Тенґеру, східна Африка. В середині леґат александрійського патріярха архимандрит Филотей Теріґес (грек) і парох церкви священик Михайло Божерянов. Церква мурована, побудована в році 1944. Друга церква є в таборі Кідуґала, побудована в році 1943. Крім цих двох церков о. Божерянов обслуговує 17 інших таборів, в яких церков нема. О. Божерянов просить, щоби йому прислати церковних річей, книжок, букварів та машинерії для оброблювання землі. Адреса до нього: REV. M. BOZERIANOW, P. O., ARUSHA, TANGANYIKA, AFRICA. — Через Канцелярію КУК.

„ПРАВДА" ПРОТИ „РЕАКЦІОНЕРІВ", ЩО ПІДДЕРЖУЮТЬ ІРАНСЬКО-СОВЄТСЬКИЙ КОНФЛІКТ

Московська „Правда", орґан Комуністичної Партії, виправдує в статті, яку передано ще й через радіо, відношення Совєтського Союзу до Ірану, підкреслюючи, що між тими двома державами немає властиво ніякого конфлікту. Супроти цього домагається, щоби ту справу зняти негайно з аґенд Ради Забеспеки Обєднаних Держав. Цілий той „конфлікт", пише „Правда", є видуманий і піддержуваний „реакціонерами". Та замітне тут те, що в цілій статті нема ні слова згадки, що Совєти були зобовязані вицофати свої війська з Ірану найдалі до 2. березня. Радіо заповіло, що відбудуться незабаром нові торговельні переговори між Совєтами і Іраном, як теж зацитувало письмо іранського премієра Ґгавена до совєтського міністра заграничних справ Молотова, в якому Ґгавен пише про великі „осяги" і „нову еру". Це відноситься до нового договору, що його заключено між Іраном і Совєтами.

ОВАЦІЙНО ВИТАНІ.

Таке пишеться про іранські війська, що займали в Азербейджані міста, що їх залишали советські окупаційні частини.

ПЕРЕДМИРОВА КОНФЕРЕНЦІЯ.

Секретар стейту Бирнс заповів, що з днем 25. квітня зачнуться в Парижі наради міністрів заграничних справ Пяти Потуг — Злучених Держав, Великої Британії, Совєтського Союзу, Китаю і Франції. Запросини на наради має вислати Франція. Як відомо, мирова конференція повинна би зачатись у Парижі з днем 1. травня. Підготовчу роботу вели цілий рік у Лондоні заступники міністрів закордонних справ. Тепер іде про те, щоби зїхались самі міністри закордонних справ згаданих потуг і переговорили що найважніше.

БРИТІЙЦІ ПЕСИМІСТИЧНІ.

Не зважаючи на те, що на наради міністрів закордонних справ у Парижі прибуде сам Молотов з Москви, що повинно би улекшити хід нарад, в Британії глядять на таку конференцію песимістично. А це тому, що покищо нема згоди між Британією і Совєтами ні щодо одної важнішої проблеми на Сході Европи, чи деінде. Найбільше турбують Британію совєтські домагання відносно Італії, а зокрема щодо Триполітанії й Лібії. Британія противиться сим домаганням з „стратеґічних причин".

МИРОВА КОНФЕРЕНЦІЯ В ЛІТІ.

В Лондоні переконані, що мирова конференція не зачнеться скорше, як десь в середині літа.

ФРАНЦУЗИ ВДОВОЛЕНІ.

В Франції радіють тим, що Вашинґтон віднісся до французького уряду, щоби скликав конференцію міністрів закордонних справ Пятьох Потуг. Це вважають піднесенням престіжу Франції.

ПРОТИ ВИПРАВДАННЯ СОВЄТІВ.

Урядові кола в Аґлії є проти цього, щоби виправдати цілковито Совєти в іраньско-совєтськім конфлікті, як цього домагається А. Ґромико, совєтський делеґат в Раді Забеспеки Обєднаних Держав.

ПРИЗНАЮТЬ ВІДШКОДОВАННЯ.

Совєтська окупаційна влада в Австрії визнала американську нафтову фірму Соконі-Векюум Ойл Компані такою, що вложила свій ґріш та знаряддя у нафтові підприємства в Цістерсдорф в Австрії. Теж заявила, що за це буде признане відшкодовання. Тільки не знати, чи американська фірма буде далі шеровцем у цьому австрійському підприємстві, яким тепер керує совєтська окупаційна влада.

АНҐЛІЯ І ФРАНЦІЯ У СОЮЗІ.

Наступило вже цілковите зближення між Францією і Анґлією. Виходить, що одинокі труднощі з підписанням договору є ті, що на деякі справи, як от щодо Рурської Області, треба згоди Злучених Держав і Совєтів.

ВАТИКАН ВИЗНАВ ЛЕБАНОН.

Дійшло до обміни дипльоматичних письм між папою Пієм XII. і президентом Лебанонської Республики. А це означає, що Ватикан визнав цю республку.

В ГРЕЦІЇ МОНАРХІСТИ ГОРОЮ.

Зрезиґнував в Греції з реґента архієпископ Дамаскінос, а король Юрій II., що перебуває в Лондоні на вигнанню приняв цю резиґнацію з тим, щоб архієпископ остав до цього часу поки не буде назначений грецьким урядом другий реґент. Та так є, що той уряд Народньої Партії складається з монархістів. Ліві, що бойкотували вибори, є проти монархії й повороту короля до Греції.

"SVOBODA" (Ukrainian Daily)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Classified Advertising Department, 597—7th Ave., New York 18, N. Y. BRyant 9-0582

ПЕРЕДПЛАТА: Поодиноке число три центи.		SUBSCRIPTION RATES: Three cents a copy.	
На рік	$7.00	One year	$7.00
На пів року	$3.75	Six months	$3.75
На три місяці	$2.00	Three months	$2.00
В Джерзі Сиві і Заграницею:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$2.75
Число з суботи (з англійською Частиною):		Saturday's Issue (with Ukrainian Weekly):	
На рік	$2.50	One year	$2.50
На пів року	$1.50	Six months	$1.50

За оголошення редакція не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

РЕВНО Й ПО СОБАЧОМУ

Читаючи в большевицьких У. Щ. Вістях про XXI. Конвенцію У. Н. Союзу, моглиб читачі цеї ґазети подумати, що на цій Конвенції виступали комуністичні герої, політики, дипльомати, що то всіх навчали, всюди верховодили і одинокі щось добре, справедливе й розумне сказали. А воно було якраз навпаки! Ті дві одиниці, що йшли по комуністичній лінії, були ніким і нічим. Їх буквально ніхто з понад 400 зібраних не хотів слухати, так, що предсідник Конвенції прямо благав делеґатів і делеґаток, щоби вислухали теж і такого голосу, хоч цей голос був тільки нахабним повторенням большевицьких брехонь і напастей, а нічим іншим.

У. Щ. Вісті, розписалися, між іншим, широко, як то їхній товариш атакував „Свободу" за статтю в ч. 292 з 1938 року, кажучи, що вона про-німецька, бо в ній сказано, що Україна могла би користати навіть і з помочі Німеччини, якщоб вона визнала її самостійною і від нікого незалежною. Беремо тепер цю статтю, що властиво належала під розгляд минулої, а не цеї Конвенції, й шукаємо за тою „німецькою орієнтацією", що її розтрублюють московські наймити ще й нині. І щож знаходимо у цій статті? Ось уступи з неї:

„...Ніхто з українців не думає визволятись з теперішнього ярма на те, щоби попадати зараз у нову неволю. Навпаки, всі ми, де ми не жилиб, повинні поводити себе політично так, щоб не допустити до цього, щоб наш нарід був знову поневолений, щоб теперішнє московське, польське чи румунське ярмо було заступлене німецьким, чи яким іншим".

Ось таке є написане чорне на білім у цій статті з 1938 року. І це є для кремлінських слуг „орієнтацією на Гітлера". А є тому, що в ній пишеться теж про Москву, що не хоче зректися панування над Україною, як і про Польщу, що гнобить український нарід. А далі, що в цьому гнобленню українського народу помагають гнобителям теж і большевики в Америці. Зокрема написано там таке:

„У тій чорній роботі, зверненій проти України, бере, як відомо, дуже активну участь і большевицька зґрая в Америці зо своєю пресою. На це звертаємо увагу, хоч у тім нема нічо нового. Та зґрая завжди була на услугах Москви. Тож не диво, що й тепер сповняє свою службу ревно й по собачому".

Ось тих уступів цеї статті большевицький ревнитель не зацитував. Тому ми їх тепер наводимо. Вони своїм змістом і нині такі актуальні, як були ними в 1938 році. І будуть надалі актуальними, як довго загрожуватиме Україні й світови большевицька язва.

Закінчимо тим, що „товариші" пробували сповнити „свою службу ревно і по собачому" на XXI. Конвенції У. Н. Союзу, як її сповнювали на інших Конвенціях, чи як сповняють її при інших нагодах. За це дістали в нагороду погорду від Конвенції, так, як дістають її теж і від українського загалу. А як відплачується тим своїм пастухам Сталін, то цього не знаємо.

У допомогу акціям наших комітетів

З ухвал, які перейшли на щойно відбутій XXI. Конвенції Українського Народного Союзу, хочемо окремо звернути на одну тау ухвалу, яка має загальне значіння, хоч відноситься властиво до членів У. Н. Союзу.

Ось тою ухволою є **„Апель у справі піддержки праці Українсько-Американського Допомогового Комітету".**

Цей „Апель" звучить так:

⁂

„XXI. Конвенція Українського Народного Союзу, яка відбулася в днях від 25-го до 30-го березня, 1946 року в місті Пітсбурґу, Па., в ґотелі Вилйем Пен, стверджує, що хоч ураїнський нарід поніс у цій Другій Світовій Війні величезні жертви в життю, крові й майні для знищення нацизму і фашизму та для здобуття повної перемоги над ними, то, одначе, ця перемога не принесла йому очікуваної волі й свободи. А не принесла тому, бо на його землях дальше панує чужа, комуністична влада зо всіми найчорнішими її чертами тоталітаризму, крайньої реакції та цілковитої неволі.

„З цеї неволі вирвались в часі війни і перебувають тепер на чужині сотні тисяч найсвідомішого робітництва, селянства, міщанства, серед яких є тисячі найкращих культурних працівників.

„Маючи на увазі їх важке положення, ця Конвенція взиває ввесь Союзовий загал дати повну і всецілу піддержку цим громадським Комітетам, Конґресовому й Допомоговому, що створились тут на американській землі саме на те, щоб помагати матеріяльно й морально цим сотням тисяч нещасних, обездолених скитальців, а зокрема, щоб обороняти право всього українського народу на дійсно вільне та правдиво демократичне й незалежне державне життя".

⁂

Члени У. Н. Союзу завжди вважалися і далі вважаються найбільш патріотичними і жертволюбивими, коли приходиться попирати якісь загально-народні потреби. Та те, що ми про себе думаємо, не вистарчальне. Воно мусить бути поперте кожночасно новими благородними ділами, новими жертвами.

І не тільки те. Ми мусимо розуміти, що нам треба постійно жертвувати, якщо ми хочемо піднестись на вищий щабель тут в Америці. Нам треба далі щедро жертвувати, якщо хочемо допомогти нашим рідним в Европі. Бо замало співчувати їхньому горю! Треба нещасних людей ратувати!

А чи ми ратуємо? Чи дійсно ратуємо?

На те відповімо так: Коли іде про матеріяльні жертви, то їх все ще замало. Доказом цього: Стодолярова Кампанія. Уже рік минає, як вона зачалась, а ще досі не знайшли ми не то 500 столярових жертводавців, але не дійшли ще і до 250!

Союзовці! Чи справді немає між вами 500 осіб, що жертвувалиб по $100 на допомогу своїм рідним, на ратунок найнещасливіших з нещасливих — українських скитальців, чи інших українських жертв війни?

У відповіди на це питайте свого власного сумління. І поступіть так, як воно вам скаже. А тому, що знаємо ваше серце і вашу душу, хочемо запевнити нещасних наших братів і сестер в Европі, що ви свою жертву таки зложите. **Тому ждемо** нетерпеливо на нових стодолярових жертводавців, а їх треба ще дуже багато.

М. В.

Наш рахунок червоному окупантови

(З Европи до „Свободи").

I.

У вересні місяці 1945 р., в світовій пресі звуком тисячетонного дзвона пролунав рахунок большевиків „совдепії" німецькому фашизмови.

Як і належало чекати: російські часописи, що виходять поза межами ессесерії, що симпатизують „батьку" Сталіну та його кагалу, переродившися з білоґвардійців на білочервонявих, цей „рахунок" піднесли на щит.

„Советський Патріот" (часопис суто большевицький) що вихдоить на гроші большевиків у Франції, теж подав цей матеріял, під заголовком: „Після німців", отже „матеріяльні збитки завдані СССР німцями", що, за вказівками президії верховної ради СССРії було підраховано, „надзвичайною комісією державною".

В цьому „рахункові" зазначено, що збитки (шкоди) завдані народньому господарству советського союза в цілому становлять 679 міліярдів карбованців (рублей) у державних цінах, що були в 1941 р.

Збитки ці в „рахункові" розбиті не лише за секторами, як ось: державний, колгоспний тощо, а ще й за територіяльним поділом „союзних республік", де зазначено, чорним по білому, що Р. С. Ф. С. Р. мала збитків — 249 міліярдів карб., УССР — 285 млр. і Білоруська ССР — 75 млр. карб. і т. д.

Не вважаємо за потрібне полемізувати, ані з „надзвичайною державною комісією", чи її урядом, ані з „Совет. Патріотом" з приводу того, чому саме Р. С. Ф. С. Р., що ледве була зачеплена фашистівсько - німецьким військом, зазнала майже стільки збитків, як то зазнала Україна, яка була під німецьким чоботом аж 2 роки.

Зате хочемо у спокійнім, цілком безсторонній викладі показнати читачам, хто Україні зробив „добро" й у чім, те „добро" найвиразніше, найпоказніше виглядає, як шило з мішка, якого не так легко заховати від стороннього ока. А вже шановні читачі й самі зуміють зробити відповідні висновки.

Заповідаємо також, що оглядатимемо в наших оглядах подальших, не „взірая на лічності" німецького чи советського „рятівника" Украйин. Щоб цим наочно довести, що „не жди ратунку, ні відкого", як казав колишній советський гимн „Інтернаціонал". Бо на золотій таці щастя ніхто не приносить й нікому. Його виборюють народи кровю й трупами чужими й своїми.

Отож, вищезгадана „надзвичайна державна комісія" перерахувавши усі збитки, зазначає, що „в суму збитків невведено національних утрат нашого народу, звязаних зі загибіллю міліонів советських людей, знищених німецько-фашистським загарбником, на тимчасово окупованій ним советській території". А разом з цим додає: „особливо треба відзначити зруйнування й пограбування манастирів, церков, костьолів, синаґоґ (?!) та інших установ релігуйного культу".

(Не зважайте шановні читачі на те, що й перед війною, ані в цервах, ні в манастирях нічого-нічогісінько не було, бо все те багатство було давним - давно пограбоване. Уявіть собі, що там було все гаразд, усе на місці. Даліж ми покажемо який той „гаразд" був насправді, а що було на своїм місці, а чого бракувало, забракши раз і на завше).

Большевицький рахунок для німців.

За час вітчизняної війни, як згадує „рахунок", німецько-фашистськими загарбниками (чи не цікаво звучить цей вислів: азгарбниками?... Зовсім подібне на те, як крадій укравши в крадія, щось на базарі, а той тоді біжить і кричить: ловіть злодюгу!... Ловіть загарбника — обікрав чесну людину!...) знищено й пошкоджено на терені СССРії, що був окупований: 1,670 церков, 237 римсько-католицьких костьолів, 69 часовень (невеличких капличок), 258 інших споруд, що належали установам релігійного культу.

Вони, каже далі „комісія" зруйнували в Чернигові: старовинний Борисо - Глібський Собор, збудований на початку XII. віку; церкву Параски-Пятниці на Торгу, найцінніший памятник „русской" (не української?) архітектури XII. віку й собор Полоцького Євросиніївського манастиря, збудованого 1160 року.

Отже вийшло цілком так, як каже приказка: із хворої голови та... на розбиту. Той бо, кого нема ніколи, мовляв не зможе довести, що то не він теля вкрав. Поплюндровано ці українські історичні памятники, т. зв. „русскіє" памятники таки ж самими большевиками розібравши більшість із церков, бо потрібна була цегла на будівництво жител і шкіл.

Але ходімо читачі далі. Ось „комісія надзвичайна" (цебто Ч. К.) бачить, що „в купи цегли перетворена Успенська церква Киево Печерської Лаври, збудованої в році 1073, а разом з нею вісім манастирських корпусів" (житлових будівель для монахів. — М. В.).

„Руйнуючи монастирі, церкви, мечеті й синаґоґи), розрозкрадаючи (зверніть увагу! — М. В.) їхнє майно, німецькі загарбники, пише „Сов. Патріот", глумились — над релігійними почуттями людей: солдати й офіцири приходили в церкви в шапках, палили циґарки, надівали на себе церковне „облаченіє" (цебто ризи, яких у церквах перетворених на стайні й комори, й сліду не було, там могли бути лише бочки з підмастию, різний ремапент, зерно і в ліпшім випадку — заборонені книги та давні матеріяли, як це було в Володимирському соборі, в Киеві), держали в церквах коней (яблучко від яблуньки зовсім близько падає!) і собак (навіть — собак!... Бачите!...), а з віком улаштовували нори до спання приміщень, а вони... От дурні!... робили нари з вікон!...

Перепрошуємо ласкавих читачів, що ми так багато віддали уваги цим німецько-фашистівським звірствам, з яких, навіть і школяреві добре видно й зрозуміло: більшість їх є — звичайнісінька вигадка хворої фантазії на дозвіллі. Абож, і то певніше, навпаки: замітає хвостом лис свої сліди, щоб хорти не занюхали. Хай замітає. Живі люди лишилися живими й вони колись усі скажуть і за фашистів німецьких і за їх братів, старших, советських.

Не маємо ми ні потреби, ні бажання виправдувати проклятих німецьких соціял-націоналістів, бо вони не заслужили в українського народу на виправдання. Цеж бо через них потонула в рові Закарпатська українська республіка в 1938 році, загарбана потім мадяронами. Та й Україна в цілому зазнала й далі зазнає лиха тільки тому, що фашисти цьому є виною. Вони за свої злочини дістали!

Але переглядаючи наведений вище „рахунок", ми не можемо замовчати, бо ні сумління наше, ані кров нашого народу, невинна кров не дозволяють мовчати, а історія наша вимагає, показати всі ті фатальні страхіття й злочини, яких завдали й досі завдають „наші брати" „вєлікой русской народ", очолений юдами-большевиками. Вони бо сьогодні звірствами фашизму німецького, з а л і п л ю ю т ь очі всьому світові, ховаючи тим часом свої в сотні раз більші звірства, вчинені народові не лише фізично, а й морально, культурно й релігійно, не кажучи вже за економічні й господарські збитки й прилюдні грабунки, якими тільки й існував та й далі існує ота потвора, що носить назву „соціялістична батьківщина" — СССР.

Большевицька руїна Киево Печерської Лаври.

Те, що являла собою Киево-Печерська Лавра до революції 1917 року — не всі знають. Особливо не знає про це, майже нічого, наше виховане большевиками, молоде покоління. До тогож мало або й зовсім не знаєте, внаслідок своєї відірваности й ви шановні читачі, що більшість виїхали з Галичини, а ще більше народились уже в Америці й Канаді.

А була це святиня над усі святині. Десятки тисяч прочан ішли до неї сотні й тисячі кільометрів: запорошені шляховим порохом, засмаглі пекучим сонцем, обполоскані густими дощами, годуючись чим Бог, у дорозі, послав, несучи в грудях чисте полумя святої віри. Стікали до цієї святині, як води ріками й потоками до моря, так люди до Лаври на поклони: з берегів Льодоватого океану, з далеких закутків Сибіру, з Кавказу, тощо.

Київські святині Киево-Печерської Лаври, Михайлівського Золотоверхого монастиря. Софіївського Собору, Десятинної Церкви тощо, то було величне й зворушливе явище в духовному життю народів колишньої „Расеї матушкі" вже хочби тому, що Київ — був джерелом віри християнської. Що Київ дав у своїх святинях зародок не лише духовних, але й культурних цінностів, освіти й мистецтва та взагалі культури.

Особливу ролю відогравала в цім усім свята Киево Печерська Лавра. Вона, як і всі київські святині безліч раз була столочена загарбниками в давньому минулому. Знала вона грабунки татар і Суздальських таки москвинських князів (рідних братів!). Але після руїни і пожежі, Лавра знову, як той Фенікс із попелу вставала, пречепурюючись бадьорилась і своєю славою й багат-

---

ФЕДОР КРУШИНСЬКИЙ

Я БАЧИВ НІМЕЧЧИНУ!

(Байки та дійсність про гітлерівщину)

22)

Ляйпціґ положений рівно як на столі. Куди око не сягне — скрізь рівнина й рівнина, ніде ні горбка, ні гори, наче це в Україні. Певне, тому Наполеон і програв тут свою битву, що нею намірювавсь полатати Москвою сильно пощерблену славу. Але не довелось, не мав і тут завзятий корсиканець кращого успіху. Противники його, а особливо Блюхер, за всяку ціну постановили — дати йому бій. Дня 15. жовтня 1813 р. Наполеон зайняв позиції між річками Фульдою й Ельбою та зібрав армію навколо Ляйпціґа: 210,000 війська при 700 гарматах, величезна сила на ті часи. Але противник був завзятий та ще більш численний. Бої були дуже важкі й криваві. Тоді Ляйпціґ налічував ледве 33,000 населення, а одних московських вояків лягло в бою 32,000 люда — цілих 14 день ховали убитих, а в 37 шпиталях лікували ранених. Про подію свідчить збудований на ляйпціґських луках великанський, 91-метровий „Памятник битви народів", відкритий в 1913 р., в століття бою прусаків, москалів та багатьох інших націй з французами. На увічнення слави поставлено тут і церкву православну, небуденного стилюй оригінальної краси та чудового резонансу, який легесенькою луною пригадав мені могутній резонанс нашого Володимирського собору в Киеві. Під церквою влаштовано музей, де зберігаються прапори полків та імена тих, які поклали своє життя за чужу справу, бо серед них сила українського роду. А хтож виграввав москалям битви, як не ми?

Промовляє Ляйпціґ і до українського серця. По-перше, словянськими назвами міст, сіл та призвіщ людей в цих околицях. Не буду їх наводити, бо на це требаб цілу книжку. А як що не українське, то споріднене з нами племя заснувало й це місто, бо в 1000-му році воно звалося „Липці", а може й прямо „Липовець", чи щось на цей зразок (од слова „липа", чи „липи", а не Липськ яке швидше виводиться від слова „липнути", як від слова „липа"). Вже за Володимира Великого стояло це місто, а знаки нашого великого впливу колишнього доводять, що тут пролялося немало крови, щоб український, чи взагалі словянський корінь вирвати, а насадити тевтонського дерева.

Як один з духових центрів сходу Німеччини, хоч тут аж пашить од ненависти до сходу словянського, має Ляйпціґ велике значіння, а в ньому чимало різних культурних установ — біржа, книжки, славнозвісна „Німецька Книгозбірня", де нагромадилося до півтора міліона книжок, сила різних великих видавництв, тощо. Зокрема вийшло тут немало й українських книжок, а в цю війну, крім інших, вийшов тут капітальний „Українсько-Німецький Словник" Зенона Кузелі й Ярослава Рудницького, в видавництві Отта Гарасовіца.

2.

Звичайно, не відразу все це я побачив і оглянув, захоплений Ляйпціґом, а впродовж шістьох з половиною місяців свого перебування в тому місті, ввільний від праці час, а прибувши до фірми треба було братися за працю, якої я раніш ніколи не виконував та ні обставини, ні людей, серед яких ту працю треба було виконувати, цілковито не знав.

Відома на ввесь світ авіяційна фірма Юнкерса, інжиніра й конструктора, який почав свою голосну життєву дороґу з маленької кузні ще перед першою Світовою Війною, мала багато своїх заводів і майстерень по різних містах Німечични, а в Ляйпціґу розташувалася одна з поважніших філій цієї фірми. Основні варстати й анґари стояли на передмісті Ляйпціґа, тут же урядувала йд ирекція фабрик філії, а підчас війни філія сильно розбудувалася, зайнявши й величезні модерні будинки „Технічної Виставки" ляйпціґських ярмарків, на протилежному кінці міста.

В бюрах працювала сила техніків, урядовців та інжинірів, серед яких я був однісінький чужинець. Це мене не мало здивувало й зацікавило, як я себе почуватиму в цьому морі партійних значків, бо тут не тільки вища адміністрація, але й майстрі та більшість робітників були партійні. Та я швидче ніж сподівався спостеріг, що тут я себе відпочатку й до кінця почуватиму чужим і чужинцем. До мене ставилися дуже добре, поводилися зі мною чемно, але трималися від мене здалека. Цінили, а подекуди й високо мою працю та знання чужих мов, німці взагалі мають великий респект перед тими, які вміють багато мов, але вважали, що це мій обовязок на них працювати. Я не мусів ні великої ретельности виявляти, бо це буде підозріло, ні нехтувати роботою, бо за це покарають. На кожному кроці треба було бути обережним у словах і поступованні, намацуючи середину, щоб не спотикнутися.

Саксонці, а це-ж було серце Саксонії, не залічуються до найбільш симпатичного німецького типу, а по вдачі й психольоґії межують з прусаками. Дуже влучноб порівняти їх з французькими „оверній-цями", що вважаються за „кулаків" — підприємчивих, працьовитих, ощадних, тверезих і твердих людей. Але саме місто Ляйпціґ ніби становить виїмок і досить зрозумілий в цьому розумінні. Бо цеж трохи й інтернаціональне місто — ширшого духа й розгону щедрішого, а його роля як наскрізь торговельного міста, диктувала йому й певну огладу, ліберальніші погляди й звички та й відповідні конвенанси.

(Дальше буде).

ЩО ПИШУТЬ?

З КРАЇНИ ГОРЯ, НУЖДИ СМУТКУ І ПЕЧАЛІ, ПЛАЧУ І РОСПУКИ.

Отсе передаємо дещо з листа, що його одержав гром. Юліян Баранюк, з Нюарку, Н. Дж., від свого давнього товариша, що тепер перебуває в Німеччині як скиталець в американській зоні.

* * *

Пишу до Тебе, Друже, з країни нужди і горя, смутку й печалі, плачу й розпуки. На імя тій країні — Европа. Постараюсь описати Тобі деякі події з недавно минулих днів — факти не виссані з пальців, а вірно правдиві, з рідних земель і рідних Тобі сторін — щоб Ти й наші земляки мали бодай приблизну картину теперішної нашої страшної дійсности.

Зрозумій одно, що передати на папері жахіття цеї війни, а спеціяльно на наших рідних землях від Сяну по Дон, ніяка рука не в силі. Це щось такого неймовірно страшного, що цілий здрігаєшся на саму згадку його; це одна величезна руїна, якої ніяка земля під сонцем за час існування людства не переживала. Остання війна, звана різнею слабих і безборонних народів, це небувала річ в історії людства. Щасливі ті, що вийшли з неї ціло, бо міліони невинних лягли головами.

Опинився я на скитальщині як один з тих, що ціло вийшли з млина смерти, разом із сотками тисяч українців зі всіх українських земель від Кавказу по Карпати; як той, що перебув жахіття двохлітнього побуту на наших землях червоних орд большевиків, 1939-1941 рр., сатрапів московської тюрми народів, терору Н.К.В.Д. Я мав до вибору смерть у своїх Н.К.В.Д., чи невільничу смерть у далекому Казахстані, або бути вільним на чужині. Багато нас вибрало це останнє, тобто скитальщину; бути радше новітним вічним жидом - бурлакою бездомним, ніж залишитися на нашій бідній землі і безсоромно згинути, неминучо діставши з рук московсько - азійської голоти кулю в потилицю. Сестра..... перебуває з мужом десь у Баварії. Адреси її не знаю, рівнож не знаю, що діється з.....

Коби побули хоч два місяці в „раю".

Жахіть новітньої тюрми народів, страхіть режіму страшної неволі, безпощадного визиску людини, країни голоду, холоду й нужди, якою є СССР. не в силі ніхто описати, бо схопити того всього і передати на папері майже неможливо. Треба побути там хоч 1—2 роки та самому це пережити. Булоб добре, щоб ті наші брати в Америці, які є прихильниками України Сталіна, побули в цьому „раю" хоч 2—3 місяці. Тоді вони схаменулисяб і раз назавжди відпекалисяб не тільки бачити, але й чути не схотілиб про цей „рай". Тоді вони булиб найбільшими його ворогами. Це моя рецепта для всіх невірних Томів; іншої дати їм не можу, бо більшовицька брехня може мати успіхи тільки там, де про дійсний стан найменше знають. Чуємо, що і там у Вас не бракує цих новітних наймитів Сталіна. Хай вони схаменуться поки ще на Україні є горстка українців, бо вневдовзі буде таке, що лишиться тільки назва України, як кольонія Москви, а мешкати будуть там не українці, а всілякі азійські кочовики-кольоністи.

Руїна.

На прапорах новітних азіятів під проводом їх вожда Сталіна є варварський напис „смерть українцям". Длятого то всі українці, що люблять своє і цінять його; всі, що пахнуть інтелігенцією і хочуть жити життям людини, а не раба; всі, що не є злодіями; всі, що не є пастухами й прихильниками сталінського режіму — мусять бути знищені. Тому то багато українців, знаючи потворні й макабричні підходи того режіму й системи до людей, хотячи ще жити, а не вмирати, кинуло свій доробок на ласку долі і подались у світ, в культурний світ, втікаючи від Азії, від знищення і смерти. Вони вибрали шлях скитальця на чужині. Залишилося на рідній землі наше ідейне й чесне селянство, хоч його теж багато виїхало на чужину. Багато тих, що залишилися на рідних землях, мужчини й жінки, в рядах У.П.А. Інших знову кати нашого народу вивозять на Сибір.

Другий наш пекольний ворог, що залишив по собі, в свойому кровожадному поході на схід, гекатомби жертв — це німець. Він здох по собачому й сьогодні важко покутує за свої гріхи. Цьому світовому гадові прийдеться дорого заплатити за свої нелюдські вчинки заподіяні на европейському суходолі.

Приходжу до рідних земель. Писати про них, серце крається, сльози стікають. Вистарчить одного слова: Руїна. Сотки тисяч людських жертв; багато спалених сіл; голі місця там, де ще недавно стояли деякі міста. Тернопіль, Золочів і Броди щезли з лиця землі; Львів збомбардований, з головного двірця тільки руїни, сотні камяниць зовсім розбиті, ще більше ушкоджених. В Галичині, а навіть на цілій Україні нема ні одного цілого моста, все пішло в повітря. На Україні від Харкова до Київ, тобто на просторі 700 квадратових кільометрів, все пішло з димом. На Волині спалено около 500 сіл.

При свойому відвороті з Галичини в червні 1941 року більшовики вимордували по тюрмах від Сяну по Київ всіх невинних людей, що були придержані, і то без суду — мужчин, жінок, дітей і старців. І так у львівських тюрмах вимордували від 10 до 15 тисяч. Я оглядав особисто ці страхіття. В місті був такий страшний сморід з розкладу тіл, що годі було перейти цею вулицею, де була тюрма. В Золочеві замордували 700 душ, між ними Михайла Сеника з Розворян, в Самборі до 5,000, в Дрогобичі до 4,000, в Станиславові понад 5,000, в Тернополі до 2,000 і т. д. Так оце Н.К.В.Д прощало визволених братів-українців, відступаючи в східні азійські степи. Таке діялося по всіх містах обездоленої України, де лише находилися тюрми. Не оминули лиха теж наші рідні села й менші містечка, бо і там падали жертви зпід нагаїв озвірілих Н.К.В.Д.-истів. В Бібрці згинуло 37 осіб, в Краснім 40, в Ходорові 80 осіб. Кругом гори трупів, море крови. Василь Дичок замордований у Поморянах; в Глинянах згинули Курилович і Дмитро Шульга. Степан Дичок, брат Василька, щасливо втік. За ним також шукали. Жертвою більшовицьких горлорізів - сатрапів упало кількадесять тисяч наших заможніших українських селян, яких, як „кулаків" і „ворогів народу", вивезено на Сибір. А все решта сховалося в траву, боячись своєї тіни, і все на всіх язиках замовчало, бо почало „жити" найщасливішим життям під сонцем сталінської конституції. В Глинянах заарештували Я. Домбровського з родиною, д-ра Насса, д-ра Ненебавма. Всі вони поїхали на Сибір і там погинули. З українців Дулиба, власник килимкарні, сидів півтора року в тюрмі. Брат д-ра Ґалана, Степан, який щасливо вийшов в останніх днях перед втечею з тюрми, помер. Хамула старий з родиною і вся молодь втекли на захід до Польщі. Така то приблизна картина більшовицького панування в нас від вересня 1939 до червня 1941.

До отаких обідраних і перемінених на останніх жебраків людей прийшли в 1941 році німці, другі варвари, вже з заходу. Хотіння панувати приводить їх до діявольського пляну винищити в першу чергу жидів, а українців у дальшому пляні. Жертвою п а д у т ь усі ж и д и цілої бувшої Польщі, в тім і Галичини і наших Глинян. В Глинянах не стало ні одного жида, всіх вимордувано. Ти можеш уявити собі вигляд Глинян, де залишилось зі всіх жидівських будинків яких 7—8, а все решта розібрано, знищено, спалено, тільки комини стирчать. Глинянці дуже запопадливі і не дали встоятися гарним каменичкам. Пан Зенон Туз був бурмістром і всьо дав розібрати... Такий самий вигляд усіх містечок цілої України, куди проходила німецька армія. Будучи за німців у Глинянах, я розмовляв з Твоїм братом. З першої біди, більшовицької, він вийшов ціло, а що тепер з ним діється, не знаю, бо останніми часами в Глинянах не був.

Німецька голота наробила страшного лиха на Україні, а потім мусіла відійти. Більшовики знищили у нас українську культуру, книгарні, бібліотеки, музеї і все, що було українське, а німці знищили людей і села.

На скитальщині.

При другій навалі комуністичної голоти зі сходу почалася филя втечі. Люди мали вже по самі вуха тих жахіть, яких зазнали за той короткий час большевицького панування... Я втік до.... Тут живу вже девять місяців разом із жінкою. Живемо в таборі, де нас є 1,400 осіб з ріжних земель України. В другому українському таборі є 1,200, в третьому 270. В цьому місті і повіті живе 5,000 українців. Що дальше робити з собою, наразі годі продумати. Найліпше булоб вернутися в рідні сторони. Може щось станеться, може врешті зрозуміють Америка і Анґлія, що з азіятом їм не по дорозі та допоможуть бідним народам, таким, як ми, поляки, румуни, мадяри й інші — визволитися з цеї страшної тюрми народів. А як того не буде, то прийдеться їхати кудись у далеке невідоме і шукати щастя-долі.

Незавидна доля втікачів, боремося з різними трудностями, але всетаки ми вільні люди і, лягаючи та встаючи, ми певні того, що ніякий Н.К.В.Д.-ист не стрілить тобі в потилицю.

Шановний Друже, буду Тобі на все життя вдячний за Твою товариську прислугу. Про Америку й думати не можу, бо туди дістатись дуже важко. Може нас кинуть кудись в Африку або Австралію. Про це ще нічого не відомо. У нас тут був американський вояк-українець. Він забрав і доручив багато листів, бачив наше положення і наші гаразди. Прошу Тебе, передай привіт моїм землякам глинянцям. Жалую, що не можу бути на гробі мойого батька, який спочив у Ню Йорку.

Згадуєш, що працюєш між нашими земляками в комітеті для помочі втікачам. Я не хочу розписуватись про европейську нужду, американець у це не повірить, але до нужди за всі роки війни й побуту на вигнанні ми вже привикли. Що можеш, Друже, зроби для тих обездолених на чужині українців, бо хто зна, чи вони одинокі не залишаться при живих для боротьби за українську справу.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

ГЕМПСТЕД, Л. АЙ.

Концерт у честь Тараса.

В неділю 3. лютого, громада при укр. православній церкві св. Михайла в Гемпстед обходила концетром 132 річницю уродин Тараса Шевченка. Поверх 400 присутних на салі прислухувались артистичним продукціям церковного хору, яким проводив диригент-композитор, проф. Юрій Кириченко, які своїм добірним змістом відповіли достойности свята. При піяні була Долорес Римар.

Народні танки, в яких виступали „старші і молодші" танцюристи, випали надсподівано гарно з котрих на окрему увагу заслугують соля: Олени Бойко в Гони вітер, і Степана Березюка, Чумак — та за все належиться признання їх інструкторці пані Анні Кишенюк.

Декляматорка Настуня Федорик з чуттям відщебетала „Розриту Могилу", а п. М. Ланьків гарним баритоном передав дуже змістовну власного укладу „Присвяту Роковинам".

З напруженням вислухали всі промови-науки, яку виголосив в англійській мові д-р Й. С. Ручек, проф. соціольоґії у місцевім Гофстра Каледж, в якій референт, по походженню чех, візвав всіх шанувати память Шевченка, любовію до української землі, мови, ідеалів, звичаїв.

Місцевий парох о. Андрій Кущак візвав присутних пошанувати память поета ділами до слів „Обніміте брати мої найменшого брата", а у відповідь йому присутні зложили $108 на поміч скитальцям в Европі.

Настрій був бадьорий і тому роковини як на цю місцевість вийшли величаво, бо зібрані при постаті Шевченка в так поважному числі додали не тільки поваги для свята, але був це доказ духового відродження як також національної єдности.

Присутний.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ЯНИЧАРСЬКА РОБОТА

З нагоди XXI. Конвенції У. Н. Союзу видали українські яничари заклик, щоб члени їхали на Конвенцію і прочистили Союз, бо це їхня орґанізація. Ось, де московська нахабність! „Ще не зловив, а вже скубе!"

Український нарід іде 500 літ цею самою лінією і боронить свій нарід перед виродками-запроданцями, як ось тепер перед московськими енкавудистами, що просто лінчують українців, які попадуть у їхні руки. Та московські яничари передвчасно радуються, що їм удасться дістати в свої руки отих скитальців, що тепер находяться в американській смузі в Европі. Особливо борються яничари проти цього, щоби, борони Боже, хтось із скитальців не дістався в Америку чи Канаду та не розповів усієї правди про московські затії в таборах.

Я знав двох визначних провідників пятої колюмни в Америці. Одним був хлопець до послуги в Залізцях, а як сюди приїхав, то йому в голові уроїлося, що він буде провідником українського народу. Але, щоби вибитися на провідника, треба працювати над собою і серед народу. А він хотів осягнути це без науки, тому пішов на большевицького наймита і „проводив" так, як Москва наказувала. А другий то прибрав собі письменницьке імя і нуж писати до большевицького орґану свою колюмну. Їх обох уже нема на цьому світі.

Але цікаво, що як не стало таких малих наймитів, то найшлися яничари, навіть з духовним ковніриком, і пишуть, пишуть... Але, щоб оправдати своє яничарство, вони кажуть, що слухають Києва. Отже слухали Києва і ті, що то писали заклик до конвенційних делеґатів, щоб ратувати Союз перед... нашим українським проводом в Америці! Та якого Києва? Хіба не українського й правдивого, а того, що ним керують наслані з Москви аґенти!

Онуфрій Собчак,
Філядельфія.

В СПРАВІ ҐАЗЕТ ДЛЯ СКИТАЛЬЦІВ.

Тим з наших громадян, що надіслали передплати на „Свободу" для своїх знакомих-скитальців у Німеччині та Австрії, подається до відома, що покищо почта ще далі не приймає висилок ґазет для поодиноких осіб. Зате можна висилати тим, що подають A. P. O. Number, або UNRRA Team Number. Це не відноситься до пренумерат ґазет до осіб у Франції, Бельгії, Швайцарії, Італії чи Анґлії. До них можна теж висилати книжки. А, наприклад, з Франції вже лекше доставити книжки до скитальчих таборів.

ством знову сяяла на ввесь світ, викликаючи подив у культурних західних гостей, що не раз, не два гостювали в Києві та оглядали його святині.

Але такого блюзнірства, такого глуму й знущання не зазнавали київські святині й Лавра зокрема, мабуть ніколи від зародків християнства, як зазнали вони після революції большевицької таки від большевицької влади, яка тепер, коли сплюндровано стільки багацтва й святощів, мов би на насмішку... благодушно повернула народу віру. Ту віру, за яку сотні, тисячі священиків було замордовано, а міліони віруючих. Вернули ту віру над якою 25 років знущались, щоб тепер Христопродавці „Алексії" славословили „батюшку царя" Сталіна!...

Але Лавру Києво-Печерську нищено, не лише як святиню. Її нищено, як памятника української тисячолітньої культури. А зроблено це було в такий „людяний" спосіб:

Коли ліквідовано було Печерський монастир, рада народніх комісарів УССР ухвалила була передати всю Лавру Народньому комісаріяту освіти. В наслідок цього київський ґуберніяльний виконавчий комітет, постановою з 23. липня 1923 року зробив правним господарем київську Наросвіту.

А тому, що нужденний стан інвалідів війни, праці й революції, що були тоді в Києві й потребували приміщення, Ґуберніяльному відділу соціяльного забезпечення було передано будівлі верхньої Лаври та багацтво різного майна, за експльоатацією якого, однак, мусіла слідкувати київська (!) Наросвіта.

І ось після цього безглуздого вчинку „українського" уряду, ледви минуло два роки часу, як майже все майно, що монахи збирали десятками й сотнями років, було роздане, розпродане, розтягнене й просто розкрадене.

У такий спосіб загинули чудові роботи Лавретні меблі, — виконання місцевих, часом кріпацьких майстрів, — їх вивозили невідомо куди, дарували, невідомо кому, продавали за безцін, по злодійському.

З багатьох шахов і вітрин п о в и д и р а н о було всеньке шкло; позчезали, чи понищено дорогоцінні килими; на памятках стародавнього шваєтва сиділи собі, мов би так і годиться, канцелярські службовці; службовці вживали й криштальевих монастирських дорогоцінних кубків до пиття води, бито їх без жалю й так далі.

З нерухомого майна — розібрано **на цеглу для будівництва** 4 корпуси гостинниць монастирських, які колиб їх відремонтовано, далиб девятьдесять гарних житлових приміщень; розібрано цілу низку господарчих будівель. Будинок колишніх митрополичих покоїв, що цілісіньким був дістався відділові Соціяльного Забеспечення — уже під час передачі музееві не мав арматури й люстер, половини шибок у дверях і вікнах; зіпсовано й розбито водогін і каналізацію; дах був увесь у дірках, все обмеблювання — зникло, як буцім і не було там нічого.

Чудовий будинок збудований у XVIII. сторіччі Лаврським кріпаком - архітектором Ковніром, перебудовано під хлібопекарню № 7, що належала Соробкому (Союзу робітничої кооперації), а зрештою... згорів від недбальства та злочинного господарювання.

Мазепинну вежу перебудовано... в гарбарню!...

Чого не зруйнувала безгосподарність — систематично було руйновано людьми, часом за допомогою службовців інвалідного „містечка", що належало Соцзабезп. Зі старовинних мурів Печер зірвано бляху; зруйновано аркади будови Ґофрида Шеделя, розібрано галерії, що вели до Печер; обікрадено Лаврську бібліотеку й архів; викрадено всі рідкі зразки роботи ливарень Трипілля й Межигірря (що давно вже не існують, а це були ливарні монастирські давніх часів!). Пропав і прекрасний бронзовий нагробок Кайсарова, чудової французької скульптури; в и к р а д е н о 10 дзвонів з дзвіниць — з них деякі двохсотлітньої давности; розкрадене історичне майно з церков на Печерах, тощо.

(Дальше буде).

Шукають своїх рідних

ГРУПА: ЛИСТИ

УВАГА: Пишучи до Укр. Допом. Комітету, просимо з початку листа подати, в якій групі і під яким числом є дана особа.

• • •

402. До Дурделло Йосифа від Дурделло Михайла.

403. До Путько Андрія, Дембіцький Михайла, Луцейко Осипа, Кудрич Івана, Журавецький Петра від Федай Михайла.

404. До кревних або знайомих від Береза М. Ярослава.

406. До Кутний Дмитра і Петра з с. Баранів, від Кутний Михайла.

407. До Кравців Федя з с. Струпина від Бісун Степана.

408. До Перецький Володимира (Дітройт) від Перецький Августина.

409. До Чепига Василя з Снятина від Чепига Андрія.

410. До Фичко Маріяна від Бойко Мирослава.

411. До Чивель Василя з Жидачева, Франковська Анни від Гибель-Левицька Марії.

412. До Горецька Анни від Горецька Віри.

До Коваль Федора з Синевідська від Росола Ярослава.

415. До Гримач Івана і Михайла та Громняк Петра і Андрія з с. Геленки, від Громняк Володимира.

До Лотошинський Ілька з с. Голонична, від Жила Василя.

До Букачик Григорія і Миколи з с. Прибусівці від Минишин Степана.

416. До Стець Анни з Коженьовських від Антонюк Іванни з дому Коженьовських.

417. До Заяць Івана від Бумба Марії, дочка Миколи Заяця (Сколе).

418. До Пендюк Володимира в Канаді, від д-р Біланюк Петра.

419. До Борисович Василя, Петра і Марії (зам. Важна), від Борисович Михайла.

420. До Коваленко Константина Степанович і Івана, Сергієнко Степана Іванович, від Коваленко Івана.

422. До Садовська Катерини, зам. Кошик, з с. Грабівці (тепер мабуть у Винипеґу), від Росола Івана.

423. До Каспер Осипа та Федуняк Гриця з Доброміля та Сказик Михайла з Кулина, від Яківський Дмитра.

424. До Лізак Теодора з Карпатської України, від Гебей-Шабельська Марії.

425. До Левицька-Ґрей Розалії і Михайла з с. Вирочко, від Сірко-Арлинська Юлії з с. Перекопане.

426. До Пігно Івана, Марії Анастазії, Гринишин Василя, Білецький Михайла з с. Утерсько, від Гудз Михайла.

До Кунаш Ілька, Артим Михайла, Легник Дмитра, Пезко Федя, від Дидюк Михайла з с. Розгирча.

427. До Левчук Єрофея, Захарчук Йосифа і Анастазії, Яндрущак Миколи, від Левчук Ананія.

428. До Довжко Тихона з с. Застава (Камінь Коширськ), від Склейз-Бруйло Ольги.

431. До Лялька Миколи, Петра і Степана, від Лялька Михайла.

432. До Децик Анни з с. Куповичі від Коник Катерини з с. Шешеровичі.

433. До Переслуга Анни, Івана і Михайла від Переслуга Плаксій Ольги.

434. До Гаврилюк Луки з с. Лубянок Нижних, Ракочий Петра, від д-р Гаврилюк Андрія.

436. До Кузьняр Йосифа з с. Черхова, від Петрищин Лідії з сз Ураж.

До Максимчук Пантелеймона з с. Олешва, від Максимчук Олександра.

437. До Лось Михайла і Софії з Ніжанкович, від д-р Лапичак Томи.

438. До Сидорович Івана з с. Острівця від Плотиця Петра.

439. До Гапкевич Максима з с. Черемошня, від Гапкевич Володимира.

440 До Грицай Парані з с. Череможня, від Леховський Ярослава, син Ксені.

441. До Калин Романа, Катерини, Софії і Анни з с. Задвіра, від Гнида Івана, муж Янки.

443. До Рущак Катерини, Варвари, Василя з с. Дубровки, Карпатська Україна, Шпонтак Василя з с. Дубровки, від Шпонтак Михайла.

444. До Федорак Павлини, зам. Мушинська, від Федорак Дмитра з с. Кулачківці.

445. До рідні і знайомих із Снятина від Дутчак Степана.

446. До Шартан Анни з дому Янович з с. Лаздуни, від Вілянцевич Станіслава.

447. До Троць Данила і Ковальська Марії з с. Кулява, від Пілюс Василя.

448. До Барановська Юлії від Труш Володимира з с. Ніжанковичі.

449. До Пеньович Петра від Обух Захарія, син Івана.

451. До Самборський Василя, Андрія і Марії з с. Товсте, від Борожний Василя.

452. До Ігнатенко Миколи і Сергія з Великої України, від Ігнатенко Петро.

454. До Сливар Теодора з с. Присліп, від Сливар Василя.

456. До Лапка Ольги з дому Бубела, від Бубела Петра (брата).

457. До Баган Михайла і Теодора та Кміт Марії, від Баган Івана.

459. До Маляр Василя, Терлецький Василя з с. Сушиці, від інж. Флак Миколи.

460. До Чорномидз Миколи і Романа з с. Колодіївки, від Шінцель Петронелі і Сава Лідії.

461. До Курпіта Катерини, Левицька Теклі, з с. Підмихайлівці, Зіняк Амалії з дому Озарків з с. Журів, від Слабіцька Марії.

462. До Галатин Дмитра і Теклі зі Зборова, від Грицай Михайло.

464. До Погребеник Василя від Погребеник Максима.

465. До Ричевська Ольги і Анни з Винник, від Бубеляк Ліни і Янка.

466. До батька, стрийка, тети з родини Сеньових з с. Журів, від Мелимка Дмитра.

468. До Мельнічок Дмитра і Булій Дмитра та Марії з роду Ярема, від Пляцок Степана з с. Торчановичі.

469. До Куртяк Андрія і Марії від Демкович Сильвестра з с. Бірчі.

470. До Дусанівський Михайла, Гаврилюк Осипа, Півсетко Андрія (в Канаді), від Дусонівський Іван з с. Денисова.

471. До Страшовська Марії і Кінаш Тацяни з с. Бухович, від Страшовський Івана.

472. До родичів Яніцькі з Долини та Бубер, від Яніцька-Медвідь Іванни.

473. До Сента-Возьна Анни, Тежай Агафії, Миколів Михайла, Чухніцька Катерини з с. Підгайчики, від Сентий Магрель Андрія.

475. До Будзан Кирила з с. Підгорок та Яцишин Анни і Марії, від Смольський Ярослава.

476. До о. Тилявський Івана від Тилявський Романа.

478. До Пахут Франка і Пелагії з Сянока і Рудок, від Мікрут Антона.

479. До вуйка священика, що приїздив на оВлинь до с. Грибови і Понятовська з Ромашевських Вікторії, від Гурська Марії.

480. До Слободян Івана, Заплітний Михайла, Маленчук Михайла з с. Глібова, від Заплітний Івана.

481. До Воробій Нестора з Берестя над Богом, від Воробій Тетяни.

482. До оЧрномаз Дмитра, Володимира і Мечислав, Баран Івана і Володимира, від Чорномаз Мирослави, зам. Середюк з с. Шляхтиці.

484. До Лацик Дмитра з с. Міжиниця (Перемишль), від Кривешко Володимира.

485. До Галун Софії з дому Пеленських з Комарна і Галун Маріяна, Пеленська Галі з Комарна, дочка о. Олександра, від Пеленський Михайла.

486. До Застріжний з с. Закомаре від Застріжна Елисавети.

488. До Давид Михайла (мабуть в Бофало) від Олійник Степанії.

489. До родини пок. Корнеля Стрільбицького, нехай зголоситься.

490. До Грицак Антона і Теодора з с. Переволоки, від Дзьоба Теодора.

491. До вуйка одруженого зі священика дочкою з Києва, від Гринько Василя з с. Стрільбичі.

492. До Гаврилюка з Шишковець, від Дерешівський Адама.

493. До Яворський Михайла і Лішинська Павлини від Підлуська Олени з Богородчан.

494. До Камінський Йосифа і Хрупало-Субтельна Анни, Корман і сестри Марії зам. Тиняк, від Хрупало Михайла з с. Буцики.

495. До Максимович Павла від Максимович Івана з Грималова.

До Чорноокий Петра з с. Угорники (Товмач), від Ченстух Стефанії (Соневицька).

До Періжок Матвія з Тудорова, о. Лотовича і Яніни з Соневицьких, о. Филима і гімназійних товаришів, від д-р Соневицький Юліяна.

496. До Галай Василя і Софії з Заслава, Кілик Івана і Марії, від Фенько Анелі зам. Шевчик.

497. До брата Володимира з Єзерян від д-ра Лопатинський Зенона.

498. До Здзеба Марка з с. Мишова, та Хавик Анни, від: імя подамо на відклик.

499. До Халімон Якима Микитович з с. Мишів (Володимир Волинський), від Халімон-Усатюк Одарки.

500. До Куманівський Олеся від Баляк Василя.

501. До Гавришків Павла від сина Гавришків Йосифа.

502. До Копач Марії з с. Рінчиці, від Копач Василя (Михайла).

503. До Федоренко Василя, Івана, Петра і Ксеньки, Свачій Івана, Сокольник Івана, Рижевська Анатазії, Любінець Степана, Карбуль Анни — всі з Чагрова, від Федоренко Захара.

504. До Малярський Костя і Евгенії з с. Рудники, від Яблонь Евгенії з дому Малярських з с. Корчови.

507. До Брияк Касяна від Брияк Степана с. Василя.

508. До Рашковецький Семена, Павчак Семена з Глушкова від Макогін Івана.

509. До Білинський М. зі Стрия, від Гошовський Миколи.

510. До Городецький Ілька, Михайла і Параски від сестрінка Мантюок Михайла з с. Деліева.

511. До Петрашко Олександра, Бодач Степана, Глубіш Петра з Жапалово і Ветлина (Любачів), від Бодач Василя.

512. До Пеленичка Івана, Михайла, Дмитра і Катерини від Пеленичка Андрія.

513. До Петрусик Миколи від Петрусик Мирослава з Воробівки.

514. До Мелех Михайла з Тарногорода, Турчиняк Ніни з Плюш, від Турчиняк Івана.

516. До Романишин Василя і Копач Анни з Глубічка Великого, від Романишин Дмитра.

До Нуцкі Павлини і Івана від Городський Івана (брат) з Глубічка Великого.

517. До Гавришків Анни зам. Смолій з с. Почапи, Баран Антона з с. Жуличі, від Гавришків І.

До Длугош Теклі, Марії і Гринька з с. Доброводи, від Бабій Андрія.

518. До Цимбалістий Олекси від о. Стебельський Василя.

520. До Левицька Мерки (Драгушак) з с. Середнього від Лесканич Максима.

521. До Даньківський Бронислава і Мисишин Анни з с. Биків, від о. Бутера Івана.

522. До Жидовська Марії (Чунда), Каролини (Михалік), Данила, Семена з Лелюхова, від Жидовська Марії (Паліца).

523. До Чучман Марії (Пиндик) від Оленьчук Богдана з с. Почапи.

525. До Рошко Василя і Івана від Рошко Стефанії.

526. До Остапович Михайла з Єзуполя, Стефанії, від Чекалюк Василя з Яргорова.

527. До рідних і знайомих від Кринталович Домініка.

528. До Серединський Петра з Віслочка від дочки Анастазії.

530. До Захарко Івана з с. Військо і Турко Михайла з Княжполя, від Турко Филипа.

531. До брата від Пони, Катерини, Наталки Бучак.

533. До Книґ Федора з с. Боберка, від Бутий Івана.

534. До Рудий Степана і Кілим Омеляна від Звіринський Константин з Красноуцці.

536. До Пасічник Павла Антонович від сина Пасічник Трохима.

537. До Лотоцький Василя і Закорчена Софії з Ходорова, від Олійник Григорія і Анни.

538. До Заверуха Макара і Ксені (Весоловська) з Цибульова і Піндас Павла з м. Амур Чорнозем, від Микульський Григорій.

540. До Григорійчук Михайла з Волчківців від Дідух Миколи.

542. До Головецький Григора і Михайла з с. Свершківці від Головецький Івана.

544. До Рурич Василя з с. Стрімки від Головчак Василя.

545. До Петручук Антона с. Якова, від Коберна Сергія (племінник).

По інформації писати до:

United Ukrainian American Relief Committee
P. O. Box 1661
Philadelphia 5, Pa., U. S. A.

КОЖНИЙ СВІДОМИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ УКРАЇНЕЦЬ ПОВИНЕН БУТИ ЧЛЕНОМ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

МІНЕАПОЛІС, МІНН. — Тов. Запорозька Січ, від. 385, повідомляє членів, що збори відбудуться в неділю, 14. квітня, зараз по Сл. Божій, в церковній гали. Буде звіт делегатів і приймання нових членів до У. Н. Союзу. — О. Шабатура, пр.; І. Греськів, кас.; О. Козак, секр.

ШІКАГО, ІЛЛ. — Місячні збори Тов. ім. Тараса Шевченка, від. 252, відбудуться в неділю, 14. квітня, в годині 12. зараз по Сл. Божій, в парохіяльній гали при Кортез ул. і Овклей Булвард. — І. Мегас, предс.; М. Батюк, секр.

СТ. ЛУЇС, МО. — Тов. Володимира Вел., від. 179, повідомляє своїх місцевих і позамісцевих членів і члениць, що зборів в квітні не буде, бо на ту неділю припадає Воскресення Христове. Збори відбудьтя 19. травня, в годині 1. пополудні, в У. Н. Домі, 2838 Магнолія Еве. Просимо членів прийти і заплатити свої двомісячні вкладки. — За уряд: М. Гельович, предс.; М. Кульчицький, кас.; М. Паращак, секр.

ДУРГАМВІЛ, Н. Й. — Тов. Рільник, від. 188, повідомляє своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 14. квітня, в годині 1:30, замісць в третю неділю, через Свята. Просимо всіх членів прийти на ті збори і делеґат дасть звіт з конвенції. — За уряд: В. Трипко, предс.; Т. Харітон, секр.

НЮ КЕНСІНҐТОН, ПА. — Бр. св. Арх. Михаїла, від. 296, повідомляє всіх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 14. квітня, в годині 2:30 попол., в У. Н. Домі, 1400 4 ул. Просимо всіх членів прийти на ці збори, бо є кілька важних справ до полагодження. Делеґат дасть звіт з конвенції Союзу, тому приявність кожного члена на час є конечна. — І. Балабан, предс.; М. Земледух, секр.

BENTLEYVILLE, PA. — Due to Easter Sunday being on April 21, Assembly No. 109 will have their meeting on April 14, 1946, at 2:00 P. M. in the Eagles Hall .— M. J. Shepejak, Sec.

НЮАРК, Н. ДЖ. — Місячні збори Тов. Запорозька Січ, від. 371, відбудуться в пятницю, 12. квітня, в годині 8. ввечір, в Січовій Гали. Просимо всіх членів прийти на збори, бо буде звіт делеґатів з конвенції. Рівнож просимо латити свої місячні вкладки на зборах, а не приносити до хати секретаря. — О. Панькiв, предс.; Ю. Баранюк, секр.

ПАЛМЕРТОН, ПА. — Уряд Бр. св. О. Николая, від. 369, повідомляє, що місячні збори відбудуться в неділю, 14. квітня, в гали парохіяльній, точно в год. 6. ввечір. Просимо всіх членів на збори і заплатити свої вкладки. — За уряд: М. Куба, секр.

КЛІВЛЕНД, О. — Збори Тов. Сокіл, від. 336, відбудуться в неділю, 14. квітня, в 1. годині пополудні. Просимо всіх членів явитись на збори, бо буде звіт делегата і інші важні справи до полагодження. — Г. Степанек, предс.; Г. Кісіль, секр.-кас.; Т. Кальмук, рек. секр.

ГЕМТРАМК, МИЩ. — Тов. Згода, від. 20, повідомляє всіх членів, що квартальні збори відбудуться в неділю, 14. квітня, в Укр. Хаті, 2240 Грейлінг ул., а не в трету неділю, через Великдень. — Й. Крупка, секр.

КЛІВЛЕНД, О. — Тов. Запорозька Січ, від. 251, повідомляє своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 14. квітня, зараз по другій Сл. Божій. Просимо прийти на означений час й вислухати звіту делегата з минулої конвенції; будуть також ін.і важні справи. — За уряд: А. Янівський, предс.; Т. Олицький, рек. секр.; Й. Керик, секр.-кас.

КЛІВЛЕНД, О. — Місячні збори Тов. ім. Івана Франка, від. 334, відбудуться 14. квітня, в годині 1. пополудні в У. Н. Домі. Просимо членів прийти на ці збори, бо є важні справи до полагодження. Також почуємо звіт наших делегатів з конвенції. — За уряд: Н. Задерецький, предс.; С. Морозович, секр.-кас.; І. Жук, рек. секр.

КЛІВЛЕНД, О. — Збори Бр. св. Вас. Великого, від. 364, відбудуться в неділю, 14. квітня, точно в годині 2:30 пополудні, в Украінськім Домі, 3161 Е. 93 ул. Тому, що справа дуже важна, вимагається приявности всіх членів і члениць. Буде звіт делеґатів з конвенції. Довгуючі члени повинні вирівнати свій довг, як також і за діти. Будемо принимати нових членів до Бр. і У. Н. Союзу. Закликаємо всіх членів вписати свої діти до своєї рідної організації. — Г. Кукіз, предс.; С. Кравчук, кас.; М. Сентій, рек. секр.; І. Сподар фін. секр.

ЙОНГСТАВН, О. — Бр. св. Івана Хрестителя, від. 230, повідомляє всіх своїх членів, що квартальні збори відбудуться 14. квітня, в годині 2. пополудні, в У. Н. Домі, 525 Вест Райен Еве. Обовязком кожного члена і члениці є бути на цих зборах, де почуєте фінансовий звіт і звіт делеґатів з конвенції. Просимо всіх прийти на час. — За уряд: Й. Венгжен, предс.; М. Мушинський, кас.; І. Павловський, секр.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Дня 8. квітня 1946 р. помер

ЙОСИФ ШКРОБАЙЛО,

член Тов. Запорозька Січ, від. 117 У. Н. Союзу в Ню Йорку.

Покійний родився в селі Бодзянів, повіт Теребовля. До У. Н. Союзу вступив у 1915 році.

Похорон відбудеться в середу, 10. квітня, в годині 9. рано, з похоронного заведення, 37-20 — 104 St., Corona, L. I. — В. Й. П.!

Уряд. Тов. Зап. Січ.

Дня 5. березня 1946 р. померла в 65. році життя

КАТЕРИНА ЖУК,

члениця відділу 112 У. Н. Союзу в Клівленд, Огайо.

Покійна походила з села Старява, повіт Добромиль, Галичина. Полишила в смутку мужа Андрія, двох синів у старім краю: Івана й Миколу, а тут у Клівленд: Михайла, Марію, Йосифа, Розалію, Стелу, Анну, Юлію і Стефана.

Вони дякують усім за цвіти і останну прислугу. — В. ЙА П.!

Р. Якубік, секр.

ПОШУКУЮТЬ

ОКПИШ РОМАН, син Казимира та Стефанії, пошукує рідних: **ОКПИШ ІВАНА, ВАСИЛЯ та ВОЛОДИМИРА** з Белзу, пов. Сокаль, котрі до 1939 жили в Ню Йорку. 66,-

OKPYSH ROMAN,
1217 A Camp, Block 6/32. 1217 D.P. Assembly Centre, 800 Control Unit.
B.A.O.R. via Gr. Britain

Пошукую ТОМКА ЧОПА (Tomash Chopp), родом з села Винники, повіт Сокаль, Галичина. Він колись перебував у Бруклині, Н. Й. Хто знає про нього, або він самий, дуже прошу написати на адресу: 69-

JOSEPH LUKACZ
20 Stanley Avenue,
Toronto, Ont., Canada.

ВАЛОДИМИР БАГАН, Станиславів-Гірка, повідомляє своїх рідних, друзів та знайомих, що його стала адреса є: 69-

W. BAGAN,
913 Queen St., W.
Toronto 3, Ont Canada

Европейські часописи прошу передрукувати.

СТЕФА ВОЙЧУК, дочка Марії і Павла з Гусятина, Галичина, пошукує своеї тітки **ЯҐІ МАЛКЕВИЧ,** дочки Анни й Кароля Малкевич з міста Гусятина, Ґаличина. Має замешкувати в стейті Ню Йорк. Писати:

СТЕФА ВОЙЧУК,
Munchen Dankhul Str. No. 4/II
Dautschland,
— або —
MICHAEL MELNYCZUK
45 Grand St., Amsterdam, N. Y.

АННА ГУТА, з роду **Лоевич,** з села Погірці, повіт Рудки, Галичина, пошукує своїх братів **ЙОСИФА, МИХАЙЛА І ПАВЛА.**

Пошукує також **2 або 3 українські ЖІНКИ,** котрі хотілиб працювати в фабриці, а мешкати з нею на фармі. Брати й інтересовані женщини хай пишуть:

ANNA HUTA
Box 9, Gilman, Conn.

ТАРЗАН, ч. 1360. У погоні.

Роздумуючи сам зо собою, котрим то слідом пітиб, Тарзана бистре око зупинилося на блискучім предметі серед трави.

Це був діямант, який впав на землю вчасі, коли терня роздерло коцик малого Петруся.

Цей діямант нагадав йому на інший діямант, який найшла Джена день передтим.

Нагло він пригадав собі, де він бачив ці сліди давніше. Зміцця він пустився до колиби на дереві.